

ขอบคุณ 'Dream Delivery' ภารกิจส่งฝันถึงที่ ฟรี! ค่าบริการ'
ซีซั่นที่ 5
เรียลลิตี้โชว์ที่ทำให้ฉันได้ 'รู้จัก' และ 'หลงรัก' เขา
ถึงแม้ว่าความจริงเราจะไม่ได้ 'รู้จัก' และ 'รักกัน' ก็ตาม

'Dream Delivery' ส่งรักถึงที่ แกรมฟรีหัวใจ'

7

ฉันรู้จักเขาจากเรียลลิตี้โชว์รายการนั้น
และถ้าหากสามารถย้อนวันเวลากลับไปได้
คืนวันเสาร์ตอนสามทุ่ม คืนนั้นฉันจะกอดเจ้าตุ๊กตาหมาตัวโตเอาไว้
ในอ้อมแขน
กอดแน่น...แน่น
และไม่มีวันปล่อยมือ!

บทนำ

อะนะ?

(สวัสดิ์คะ มาพบกับชาวต้นข้าวโม่งยี่สิบเอ็ดนาฬิกาณะคะ ราฟาเอล
นาปรังตรอบแบดมินตันชายเดี่ยวรุ่นน้ำหนักไม่เกินสี่สิบกิโลกรัมแล้ว
เจ้าตัวร่ำให้เผย...)

ปิด

(ด้วยขอขมาสิบแปดชั้นป้องกันการชิมเบื่อนด้านข้าง พร้อมทั้งรองรับ
อีอีเป็นรูปหัวใจผูกกัน...)

ปิด

(เมื่อแล้วไซ้มัยกับทรวงอกขนาดมินิไซส์ไร้เส้นห์ติงดูของคุณ
วันนี้ทีวีคดเคี้ยวขนานาเสนอ...)

ปิด

"เฮ้... ฟองดู กลับไปช่องเมื่อกี้ก่อน"

"นายอย่าหวังอะไรเอกซ์ๆ เลย์พัดจ์ นางแบบโฆษณาอะโคตร
หย่อนยานแก่คราวป่า"

"ฉันเปล่าอยากดู แต่นั่น...มัพฟินกำลังคว้ามือถือเตรียมโทรออก"
ปิด

(เพียงแค่คุณละเลงเนื้อครีมลงไป ทาถู...ทาถู ผลลัพธ์ที่ได้จะ
ไม่มีวันทำให้คุณผิดหวัง เอาเลย...เอาเลย โทรด่วนตอนนี้ที่ 02-XXX-XXXX
ฟรี! ค่าจัดส่งถึงที่ พิเศษ! ท่านที่โทรมาหาเราสิบสายแรกกับฟรีฟองน้ำ
เสริมทรงเอาไว้ใช้ชั่วคราวก่อนที่ผลิตภัณฑ์ของเราจะแสดงความอึ้งที่งให้
ปรากฏจนคุณต้องร้องว่าววว)

ฉันนั่งถอนหายใจอย่างเบื่อหน่ายอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่น
มีอกตเล่นเกมในโทรศัพท์มือถือถือไปสายตาก็จับจ้องไปยัง 'สิ่งที่น่าสนใจ'
ในทีวีไปพลาง แต่สิ่งที่มองเห็นก็มีแค่เพียงภาพซูมหลากหลายมุมมอง
ของหน้าอกใหญ่ไพศาลภายใต้ชุดชั้นในลายขวางไล่เฉดสีรุ้ง

นี่มันอะไรกัน...นี่มันอะไร!

"โทรด่วนตอนนี้ที่ 02-XXX-XXXX เอาเลย...เอาเลย"

"เจียบน่าพัดจ์" ฉันแยกเขี้ยวใส่ชายน้องชายตัวแสบที่นั่งทำหน้า
ทะเล้นอยู่บนพื้นหินอ่อนกลางห้อง นายนี้หันไปพยักพเปิดกับนาย
น้องชายอีกคนของฉันที่หน้าตาเหมือนกันราวกับแกะออกมาจากแม่พิมพ์
อย่างไรอย่างนั้น

"ปากก็บอกให้เจียบ มือก็กดมือถือ อั้นแน่ๆ"

"ฉันเล่นเกมอยู่ต่างหากเล่า"

"ถ้าโทรไปภายในสิบสายแรก ค่าแถมฟองน้ำด้วยนะมัพฟิน
เอาไว้ใส่เล่นที่บ้านลัลลลาๆ แก่ซัดไปก่อนก็ได้"

อืม...ไม่ใช่แค่หน้าตาหรือที่เหมือนกันราวถอดแบบ นิสัย
กวนประสาท กวนโมโห แถมทะเล่ทะเล่เล่นนี่ก็เป็นอีกคุณสมบัติพิเศษที่
นายสองคนนี้มีเหมือนกันเป๊ะๆ ราวกับผ่านการ 'คัดลอก' และ 'แปะ'
ลงบนใครโมโหมมาเลยทีเดียว

สมกับที่เป็นฝาแฝด...ไม่เสียชาติเกิดเลยจริงๆ (-__-;)

"ฟองดู!" ฉันทำเสียงโหด

"มาเถอะวันนี้...เปลี่ยนไข่ดาวของคุณให้กลายเป็นไข่ยัดไส้ เพียงแค่คุณละเลงเนื้อครีมลงไป ทาถู...ทาถู...อ้าว...อ้าววว"

"นายพัคจ้!" ฉันแผดเสียงลั่นห้องนั่งเล่น และก่อนที่ฉันจะทันคิดอะไร เจ้าตุ๊กตาทามาตัวโตที่ฉันกอดไว้ในอ้อมแขนก็ถูกเหวี่ยงลอยละลิวออกไป ด้วยความเร็วสูง

โชคร้าย...เป้าหมายของฉันหลบทัน

และนั่น...เจ้าหมาน้อยตัวหนักอึ้งลอยไปกระแทกเข้าอย่างจังกับมือขาวๆ ของคนที่นั่งอยู่ถัดจากเป้าหมาย นายฟองดูร้องด้วยความตกใจก่อนจะปล่อยรีโมตทีวีในมือร่วงลงสู่พื้นหินอ่อนตามแรงโน้มถ่วงของโลกที่ 'เซอร์ไอแซก นิวตัน' เป็นผู้ค้นพบได้ต้นแอปเปิล

ปิด

ทีวีถูกเปลี่ยนช่องไปเองตามแรงกระแทกลงบนพื้นของรีโมต

(สวัสดีครับบบบบ...)

"เหวี่ยงไอ้หมาอ้วนนี่มาทำไมนะ มัฟฟิน รีโมตตกพื้นเลย"

นายฟองดูที่เอื้อมมือไปเก็บรีโมตขึ้นมาจากพื้นทำหน้าที่แข่งก่อนจะเริ่มบ่นฉัน

"หมาม้ายังบอกอยู่ว่าห้ามทำหล่น...เนี่ย เป็นรอยเลย"

"ใช่...มัฟฟิน คราวหลังจะทำอะไรใช้กินหน่อย" อีตาพัคจ้ช่วยผสมโรง

เอากับนายสองคนนี่สิ ตกลงฉันเป็นพี่หรือเป็นน้อง?

"เฮ้ย!" นายฟองดูทำเสียงตกใจ นิ้วมือกอดจี้ๆ ไปมาบนรีโมตทีวี ไม่ยอมหยุด

"เฮ้ย!" นายพัคจ้ก้มหน้ามองรีโมตในมือ นายฟองดูสลับกับเงยหน้ามองทีวี ก้มๆ เงยๆ ขึ้นลงอยู่อย่างนั้น

หึ! จะแก้งแสดงบทบาทสมมติทำเป็นว่ารีโมตเสียเพื่อให้นฉันรู้สึกผิดละสินะ ฉันรู้ทันหรอก คิกๆ~

(ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่...ดรีม ดีลิเวอรี ภารกิจส่งฝันถึงที่ ฟรี!

ค่าบริการ ซีซั่นที่ห้าครับ)

(ครับผม เรียลลิตี้ที่เปิดโอกาสให้เราทุกคนจัดส่งความฝันไปพร้อมๆ กันจนถึงมือพวกเขา คนส่งฝันทั้งสิบสองคน เช่นเคยครับในช่วงเวลานี้ของทุกปีเราจะกลับมาพบกัน ผม...วีเจโอห์ม อธิป ศศธาริน)

(และผม...วีเจมินต์ พิภู โปทยากร แน่นนอนว่าไม่ใช่แค่เราสองคนเท่านั้น ยังมีอีกสิบสองคนส่งฝันที่เราจะยกเวทีให้พวกเขาทั้งหมดครอบครองในค่ำคืนนี้ พร้อมทั้งจะไปเจอพวกเขาทั้งนี้รัยครับบบบบ)

(กรี้ดดดดดดด)

(กรี้ดดั้งๆ แบบนี้แปลว่าพร้อมแล้ว และถ้าพวกเราพร้อม พวกเขา ก็พร้อม ขอเชิญพบกับสิบสองคนส่งฝันในเพลงธิมเปิดคอนเสิร์ตในค่ำคืนแรกของดรีม ดีลิเวอรี ภารกิจส่งฝันถึงที่ ฟรี! ค่าบริการ ซีซั่นที่ห้าครับบบบบ)

ฉันวางโทรศัพท์มือถือลงในมือลงบนพื้น เปลี่ยนจากทำนองไปเป็นทำนองกระดิกเท้าอย่างสบายอารมณ์แต่ไร้วัฒนธรรมเป็นที่สุดอยู่บนโซฟาตัวเดิม สายตาจับจ้องไปยังภาพความเคลื่อนไหวในทีวีด้วยอารมณ์ว่างเปล่า

Dream Delivery เรียลลิตี้อีกแล้วสินะ มีทุกปีกับคอนเซปต์คนส่งฝันและคนส่งฝัน มีทุกวันตลอดซีซั่นกับการถ่ายทอดสดชีวิตของผู้เข้าแข่งขันทุกคนตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง แล้วก็ถ่ายทอดสดคอนเสิร์ตทุกๆ คืนวันเสาร์ตอนสามทุ่ม

เหมือนเคย...วีเจพิธีกรวัยรุ่นหล่อน่ารักคู่เดิม บรรยากาศแสนสนุกสนานในคอนเสิร์ตแบบเดิมๆ คนดูกรีดกันสนั่น ป้ายไฟเขียนชื่อคนส่งฝันระยิบระยับไปทั่วทั้งฮอลล์

และตอนนี้...สิบสองคนส่งฝันบนเวทีที่พอลดงชุมเข้าไปใกล้ๆ แล้วมักจะ 'หน้าตาดีดี' กำลังยิ้มและโผล่ทำน่ารักๆ ให้กล้องไปพร้อมๆ กับประสานเสียงร้องท่อนฮุคของเพลงธิมรายการพร้อมกัน

(ฝันแล้วก็อยากจะฝันอีก)

ให้ตาย! ฉันคิดถึงเพลงการ์ตูนมารูโกะขึ้นมาอย่างแรงงงงง

"ฟองดู...เปลี่ยนชื่อของหนอย" ฉันร้องบอกเสียงคู่อี
กัลวจริงๆ กัลวว่าท่อนต่อไปของเพลงจะมีเนื้อร้องว่า 'ปิดขาลาปิด
ขาลา'

(-__-;;)

"รู้อะไรมั๊ยมัฟฟิน...รีโมตเสีย" นายพีตจ้บอกก่อนจะคว้ารีโมต
มากดสาริต

ปิด

ทีวีค้างอยู่ที่ช่องเดิม

"ไม่ต้องมาอำ ฉันรู้ว่าฉันทำผิดไปแล้วที่ขว้างไอ้หมาอ้วนออกไป
แต่ว่าได้โปรดเปลี่ยนช่องเถอะ"

"ไม่ได้อำสักนิดเดียวมัฟฟิน มันพังแล้ว รีโมตทีวีนำเข้าจากชายแดน
แอฟริกาของหมาม้าได้พังลงแล้ว" นายฟองดูส่งรีโมตมาให้ฉัน

"เหอ~" ฉันทำตาโตตอนยื่นมือไปรับมันมา...เดินไปที่ทีวีแล้วยิง บั้ง!

ไม่ใช่สินะ (-__-;;)

ฉันเดินรีโมตไปที่ช่องรับสัญญาณของทีวีแล้วกดเลือกช่องอื่น

ปิด

ปิด

ปิด

ทุกช่องมีแต่ภาพสิบสองคนสังผันกำลังเต้นลัลล้าๆ กันอยู่บนเวที
ทั้งนั้น

"ซ่อม..." ฉันยื่นมันคืนกลับไปให้นายพีตจ้

"เรียนสายศิลป์ภาษา ไม่ใช่สายอาชีพ" น้องชายฉันยียวน

"ฟองดูซ่อมให้มัฟฟินหนอยน้า~" ฉันหันหาเป้าหมายอีกคนแล้ว
ก็เริ่มควรวุทวาท...จะบ้าเหอ ให้อูทีวีช่องที่มีแต่หน้าใครก็ไม่รู้สิบสอง
คนนี่เนี่ยนะ

"ง่วงนอนแล้ว ไว้ฟุ้งนี้แล้วกันนะมัฟฟิน" นายฟองดูยกมือปิดปาก
หวาดต่อกันเป็นชุด แล้วน้องชายผ่าแฝดขนมหวานก็พากันสะบัดกันหนี
ออกไปจากห้องนั่งเล่น ทิ้งให้ฉันนั่งดูภาพเวทีที่ว่างเปล่าหลังจากเพลง

ธีมมารูโกะ (?) จบลงอยู่ตามลำพัง

แสงไฟสปอร์ตไลท์ส่องไปยังด้านหนึ่งของเวทีที่ส่องพิธีกรน่ารักกำลัง
นั่งเก้าอี้เตรียมสัมผัสภาชนะกันอยู่

(เป็นยังไงครั๊บบ เพลงธีมเปิดคอนเสิร์ตจากพวกเค้า สุดยอดไปเลย
รีเปล่า)

(กรี๊ดดดดดดด)

ฉันพลิกสำรวจรีโมตทีวีในมือไปมา ไม่มีรอยบุบสลายอะไรสักหน่อย
ทำไมมันถึงเสียได้ละ แล้วทีวีบ้านฉันก็ดันเป็นรุ่นที่หามาให้นำเข้ามาจาก
ชายแดนแอฟริกา บนตัวทีวีไม่มีปุ่มสำหรับให้เอาไว้มัดเปลี่ยนช่องหรือ
ตั้งค่าอะไรทั้งนั้น

(กรี๊ดดังแบบนี้แปลว่าสุดยอดไปเลยใช่ไหมครั๊บบ เอะละ เพื่อไม่ให้
เป็นการเสียเวลา เรามากกรี๊ดกันต่อเลยดีกว่า พบกับคนลิ่งฝันคนแรกที่จะ
มาโชว์เพลงเดี่ยวของเค้าในค่ำคืนนี้กันเลยทีเดียว)

ฉันเปิดฝาช่องใส่ถ่านออก เพื่อว่าจะกำลังโดนน้องชายฝาแฝด
ตัวแสบรวมหัวกันหลอกเล่น แต่เปิดออกมาดูก็ยังไม่เห็นถ่านอยู่ครบดี...
ต่อถูกรวงจรไม่มีผิดพลาด

(ดีสิบสาม น้องอะนะครั๊บบบบบบ)

(กรี๊ดดดดดดด)

หา?

ฉันละลายตาจากช่องใส่ถ่านของรีโมตทีวีขึ้นมาเพื่อที่จะพบกับภาพ
ของผู้ชายในจอทีวีที่ก๊อกลงกำลังแพนและโคลสอัพเข้าไป เขาลุกขึ้นจาก
เก้าอี้นั่งหมายเลขสิบสามและกำลังเดินช้าๆ มาตามทางเดินบนเวที
ร่างสูงเพรียวลมส่วนของเขาอยู่ในชุดเสื้อยืดคอกกลมสีขาวสวมทับด้วย
แจ็กเก็ตชุดแขนยาวลายทางลงสีชมพูช็อกกิ้งฟังก์ส์ลัทธิสีขาวดำกับกางเกง
ขายาวสีดำ ใบหน้าขาวเนียนใสกับคิวเข้มตาโตและริมฝีปากสีชมพูอ่อน
ของเขาเข้ากันดีกับผมชอยร่ากัทรอสีน้ำตาลเข้มยาวระต้นคอที่ถูกหนึ่งยาง
มัดเป็นจุกเล็กๆ เอาไว้ตรงท้ายทอย

และฉันยังคงนั่งมองเขาที่อยู่วิวอย่างไม่อยากจะละลายตาต่อไป

เมื่อคืนายนี้ชื่ออะไรนะ
(อะนะครับ อ่านตรงตัวเลย)
อะนะ?

(ก็...ชื่อจริงมาจากอักษรขึ้นต้นของชื่อคุณพ่อกับชื่อคุณแม่รวมกัน
ครับ แล้วชื่อเล่นก็มาจากชื่อจริงอีกที)

เขาตอบพร้อมรอยยิ้มว่าเจิง ฉันมองหน้าจอทีวี...ระบบตรรกะและ
เหตุผลส่วนไหนในสมองไม่รู้เริ่มสั่งการให้ฉันกระดิ่งตัวลุกขึ้นมาจาก
ท่านอนเปลี่ยนเป็นท่านั่งกอดเขามองดูรอยยิ้มเขาอย่างตั้งใจ

อา~ เวลาเขายิ้มแล้วจะเห็นรอยผ้าเล็กๆ ใต้คางด้วย >///<

(ครับ...เพลงที่เลือกมาร้องในคืนนี้คือเพลงที่ร้องตอนอดิชนเข้ามา
ครับ เป็นเพลงสากลอะ ค่อนข้างเก่าแต่เป็นเพลงที่ผมชอบ Truly Madly
Deeply ของ Savage Garden)

อ้าแงง เพลงโปรดฉันนนนน >///<

(ยังไงก็...ช่วยกันเป็นกำลังใจให้ผมด้วยนะครับ อะนะ ดีสิบสาม
จะทำคำคืนนี้ให้ดีที่สุดครับผม ช่วยกันเอาความฝันมาส่งถึงมือผมให้ได้
นะครับ)

(กรี๊ดดดดดดด)

เสียงกรี๊ดในทีวีดังตอกกันเป็นลูกโซ่มาก แต่เขาน่ารักจริงๆ อย่างกับ
เทวดาน้อยตกลงมาจากสวรรค์แบบนั้นเลย

'D13 อณ อรรถพิพิธ'

ฉันใช้สายตาจับจ้องไปยังชื่อจริงและนามสกุลที่ขึ้นโฉบบนหน้าจอ
ตอนที่เทวดาน้อยของฉัน (?) ยืนสแตนด์บายอยู่ท่ามกลางความมืดบนเวที
แล้วพอเสียงโน้ตดนตรีตัวแรกดังขึ้น แสงไฟสปอตไลท์สีชมพูกับสีขาวก็เริ่ม
ส่องสว่าง

พร้อมๆ กัน...หัวใจห้องบนซ้ายของฉันเริ่มหลอมละลายยยย
(I'll be your dream I'll be your wish I'll be your fantasy)

(ผมจะเป็นความฝัน เป็นคำอธิษฐาน เป็นจินตนาการของคุณ)
(I'll be your hope I'll be your love, be everything that
you need)

(ผมจะเป็นความหวัง เป็นความรัก เป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณต้องการ)
(I'll love you more with every breath truly madly deeply
do~)

(ผมจะรักคุณยิ่งขึ้นไปทุกลมหายใจ อย่างจริงใจ คลั่งใคล้ และ
ลึกล้ำ)

เพลงดำเนินมาถึงท่อนฮุค เขามียัมทำตาวหวานก่อนจะมองสบตา
ฉันผ่านจอทีวี และฉันแทบจะเคลิ้มตายไปเลยตอนที่ได้ฟังเสียงนุ่มๆ
อบอุ่นของเขาร้องเพลงประโยคนั้น

(I want to stand with you on a mountain)

(ผมอยากยืนเคียงข้างคุณบนภูเขาสูงตระหง่าน)

(I want to bathe with you in the sea)

(ผมต้องการแหวกว่ายไปกับคุณในท้องทะเล)

(I want to lay like this forever)

(ผมอยากใช้เวลา与你อย่างนี้เรื่อยๆ ไป)

(Until the sky falls down on me)

(จนกว่าแผ่นดินแผ่นฟ้าจะดับสลาย...)

อ้ายยยยย หัวใจฉันนนนน

เป็นครั้งแรกของวันที่ฉันบอกตัวเองว่า...ไม่แน่ มันอาจจะ
เป็นเรื่องดีที่รีโมตทีวีพัง

จริงๆ นะ (-__-;;)

ป.ล. หมายเลขประจำตัวคนสั่งฝันของทางรายการดรีม ดิลิเวอรี

ภารกิจส่งฝันถึงที่ ฟรี! ค่าบริการ เป็นหมายเลขที่ผู้สมัครได้รับเมื่อผ่าน
เข้ารอบยี่สิบคนสุดท้าย จึงเริ่มต้นตั้งแต่ D1 ไปจนถึง D20 ก่อนที่ทาง
รายการจะทำการคัดเลือกคนส่งฝันตัวจริงที่ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของ
เรียลลิตีโชว์เพียงสิบสองคนในภายหลัง

15

1

จริงใจ คลั่งไคล้ และลึกลับ?

หี~ ฉันเคยคิดจริงๆ เหนอว่ามันเป็นเรื่องดีที่รีโมตทีวีพัง
ไม่หรอก...คนคิดอะไรปัญญาอ่อนแบบนั้นต้องไม่ใช่ฉันแน่ๆ
ไม่ช่ายยยยย TT_____TT

"หม่าม้าไม่มีทางซ่อมให้เด็ดขาด อะไร...ทะเลาะกันเหมือนเด็กๆ
ขว้างตุ๊กตาหมาไปโดนรีโมตทีวีในมือตกกระแทกพื้น มีฟิฟีน...หนูจะเข้า
มหา'ลัยอยู่แล้วนะ"

ไม่ใช่จะเข้า ฉันเข้ามหา'ลัยแล้ว แต่มันเป็นคนะอินเตอร์เลยยัง
ไม่ยอมเปิดเทอมสักทีต่างหากล่ะ

"หม่าม้า~" ฉันครวญครางเสียงอ่อย

"ดูมันไปเลยช่องเดี๋ยวนี้แหละ หม่าม้าอุตสาห์บอกแล้วว่าให้ระวังๆ
กว่าจะไปประมูลทีวีเครื่องนี้ได้ รู้มั๊ยหม่าม้าต้องควักกระเป๋าแข่งกับ
นายกเทศมนตรีอับราฮัม ลิงค่อมไปก็พันกัหมื่นกัปี แล้วรู้มั๊ยว่าทีวี
เครื่องนี้เคยเป็นของใครมาก่อน กษัตริย์ฟรานซิสที่สิบเก้าเชียวนะ รู้จักมั๊ย"

"ใครคะ"

"พระเอกในละครจักรๆ วงศ์ๆ หลังข่าวของคนแอฟริกัน"

อูวววว

"ไม่รู้ล่ะ ยังไงหม่าม้าก็ไม่ซ่อมให้หนู เข้าใจมั๊ยมีฟิฟีน"

ฉันทำตาละห้อยมองตามร่างอวบในชุดราตรีสีเลือดหมูของหม่าม้า
ที่กำลังเดินออกจากห้องนั่งเล่นไป มองรีโมตทีวีในมือที่ตอนนี้ใช้การอะไร
ไม่ได้สักกระจุ๊ดแล้วก็ถอนหายใจออกมา

"โฮ...เรื่องมันเศร้า" นายพีตจแกลั้งครวญครางอย่างน่าลูกเอา
ความเศร้าไปโยนใส่หัว

"อึดตahi อึดตโน นาโธ...กรรมใดใครก่อ กำนั้นยอมไม่ใช่แบ ก่าๆ
แบๆ" นายฟองดูยียวน
สุภาษิตบ้ำบออะไร!

เอ...แต่คิดไปคิดมา

จะว่าฉันเป็นยัยปัญญาอ่อนคนนั้นก็คงไม่ผิดเท่าไรหรอกนะ
ช่วงนี้ฉันตื่นนอนตั้งแต่เช้าทุกวันเพื่อจะรอรับวิตามินดีจากแสงแดด
อ่อนๆ อันอบอุ่น แปรงพันเพื่อกำจัดคราบพลัคและแบคทีเรียในปาก
ล้างหน้าเพื่อชะล้างความมันและสิ่งสกปรกที่อาจอุดตันจนกลายเป็น
สาเหตุทำให้เกิดสิว เสริจแล้วก็ย้ายตัวเองไปอยู่ในห้องนั่งเล่นกดเปิดทีวี
ที่มีอยู่เพียงช่องเดียวเพื่อที่จะดู 'เขา'

ฉันไม่ได้เดือดร้อนอะไรเท่าไรแล้วที่รีโมตพัง ถึงแม้ว่าจะคิดๆ
อยู่บ้างเหมือนกันว่าค่าน้ำค่าไฟก็จ่ายครบถ้วนดีแต่ทีวีดันมีแค่ช่องเดียว

เพราะว่ายังไงมันก็เป็นทีวีช่องเดียวที่มี 'เขา'

(เฮ้ย อะนะ ตื่นตั้งแต่เช้าเชียวนะ)

(ครับพีตดูลย์ แอร์ในห้องมันเย็น อะนะนอนไม่ค่อยหลับ)

ทางรายการขา เบาแอร์...เบาแอร์ >.<!!!!!!

(อือ หนาวจริง พี่ใส่กางเกงในซ้อนกันสองตัวนะ อย่าไปบอกใคร
นะเว้ย อายเค้า)

เออ...คือ...พีตดูลย์ขา

ลืมไปรีเปล่า นี่มันเรียลลิตี้โชว์

คิก~

(มันหนาวทุกห้องเลยอะพีตดูลย์ เมื่อคืนอะนะเกือบไม่อาบน้ำ
นอนแล้ว)

อะ คนหล่อกก็สกปรกได้ ให้อภัยยยยย ^____^

(คราวหลังก็ปรับน้ำอุ่นให้มันร้อนๆ ดี เออ...แต่เมื่อคืนพี่โดน

